

ger. Det forekommer mig, at man ved det oprindelige Lovudkasts Indbring i det andet Thing noget mere har seet hen til Grundeernes Ret til Beshyttelse end til den Indskrænkning i den almindelige Erhvervsfrihed, som denne Nets Beshyttelse fordrer. Det er for en stor Deel af Landets Befolkning en ganske overordentlig vigtig Ret at kunne benytte det Materiale, som ligger i Forstranden. Der er hist og her i Landet en stor Mængde Mennesker, der derved ikke blot finde Erhverv, men faa godt som deres eneste Erhverv, og der er ikke faa Communer, som med Hensyn til offentlige Foretagender vilde lide ikke ubetydeligt, naar Forstranden i Omegnen blev næsbenyttelig for det Materiale, som derpaa findes. Det forekommer mig dernæst, at man maa tage meget væsentlig Hensyn til, at den Beshyttelse, der tilsigtes for vedkommende Grundeiere, ikke gaaer over til at blive et Monopol for vedkommende Grundeiere, der boe i Nærheden af Forstranden, til at tilegne sig det Materiale, som der findes, naget dets Borttagelse ikke skaber selve deres Eiendom. Jeg kjennder Der her i Landet, hvor der har været en stor Tendents hos Grundeierne til at ville forbyde Steenfiskerne og dem, der skulle benytte Materialet, at komme i Nærheden af Rysten og benytte Forstranden. De have søgt at forbyde det, ingenlunde af Hensyn til, at en saadan Benyttelse af Forstranden gjorde deres Eiendom Skade, men blot for selv ubelukkende at have Ret til at gjøre sig Fordeel af det Materiale, der findes paa Forstranden; af den Grund have de ved alle mulige Midler fortrædiget dem, der vilde benytte det Materiale, hvis Benyttelse burde være fri for Alle. Jeg antager det derfor, naar man skal afsæie disse Interesser imod hinanden, for overordentlig vigtigt, at den, der vil forlange den extraordinaire Beshyttelse, kun gives den under meget betryggende Former, at det ikke bliver alt for let for enhver som helst Grundeier at erholde en saadan extraordinair Beshyttelse, thi enhver saadan Beshyttelse er et Indgreb i den tidligere bestaaende almindelige Erhvervsfrihed paa dette Gebeet. Jeg kan derfor ikke nægte, at det for mig vil være mere betryggende, om man benytter Landvæsencommissiønerne til at afgjøre de herhen

hørende Spørgsmaal, navnlig det Spørgsmaal, hvorvidt den enkelte Eier har Krav paa denne særlige Beshyttelse eller ikke, end de Synsmænd, som ved Behandlingen i det andet Thing ere satte ind i Loven og som den høitærede Indvrigsminister meget træffende har givet Venænnelsen Havmænd. Det forekommer mig, at der kun er liden Garanti for, at disse Synsmænd vilde tage den Side af Sagen under nogle Betragtning, hvorvidt den extraordinaire Beshyttelse virkelig i det givne Tilfælde er strengt nødvendig for at værne om en Ret af sand Betydning. Det er sandsynligt, at der i de allerfleste Tilfælde, i de 99 af 100 Tilfælde, ikke vil være Noget, der optræder som Forsvaret af den modsatte Interesse, der bliver krænkert ved den Beshyttelse, der søges givet. Først naar den enkelte Fisser bagefter seer: det Sted maa Du ikke komme paa, først da vil han see, at der er skeet Indgreb i hans Erhvervsfrihed; men i det Dieblis Synsmændene træde til for at afgjøre Spørgsmaalet, da vil der ikke være Noget, der beskytter hans Interesse. Synsmændene vilde blive requirerede af dem, der forlange denne extraordinaire Beshyttelse, og de vilde væsentligst tage Hensyn til, om det kan være beqvemt eller godt for den enkelte Mand, at faae sin Eiendom paa denne extraordinaire Maade beshyttet, men den anden Interesse er ikke forsvaret i det givne Tilfælde. Jeg troer derfor, at den Interesse, der ligeoverfor den private Grundeiers Interesse skal beshyttes, vil blive bedre varetaget ved en Landvæsencommissiøn. Man har i Særdeleshed frygtet for at benytte Landvæsencommissiøner i disse Tilfælde paa Grund af Omkostningerne, men jeg kan ikke nægte, at det er et Argument, som ikke synes mig at have meget at bethede, deels naar man seer hen til, at den Ret, der skal søges beshyttet, dog bør have en virkelig stor Værdi for at kunne erholde Beshyttelse, og deels paa Grund af den Omstændighed, at flere tilfødende Eiere i Reglen vilde have samme Interesse og altsaa vilde kunne slaae sig sammen og bære de Omkostninger, som Landvæsencommissiønerne foranledige. Men jeg skal tillige gjøre opmærksom paa, at saaledes som Loven er udgaaet fra det andet Thing, saa vilde Communerne, enten strax ved